

บทที่ 9

สรุป อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การนำอารมณ์ขันมาใช้ในรายการวิทยุประเภทปิกนกะบันเทิง รายการถามมาซิจ๊ะ..โดน” ในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ในการวิจัย คือ เพื่อศึกษารูปแบบและเนื้อหารายการวิทยุประเภทปิกนกะบันเทิงของรายการ “ถามมาซิจ๊ะ..โดน และ เพื่อศึกษาเทคนิคและวิธีการนำเสนออารมณ์ขัน โดยทำการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งในการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์เนื้อหารายการ (Content Analysis) จากเทปบันทึกรายการถามมาซิจ๊ะ..โดน ตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน ถึงวันที่ 30 มิถุนายน 2543 เป็นเวลา 60 วัน และจากการสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้องกับรายการถามมาซิจ๊ะ..โดน จำนวน 5 ท่าน ซึ่งผลการวิจัยโดยสรุปมีดังนี้

สรุปผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์รูปแบบและเนื้อหารายการวิทยุประเภทปิกนกะบันเทิงของรายการ ถามมาซิจ๊ะ..โดน

การวิเคราะห์รูปแบบและเนื้อหารายการวิทยุประเภทปิกนกะบันเทิงของรายการถามมาซิจ๊ะ..โดน พบว่า

1. รูปแบบของรายการถามมาซิจ๊ะโดน

1.1 ประเภทของรายการ

รายการถามมาซิจ๊ะ...โดนจัดอยู่ในรายการวิทยุประเภทปิกนกะบันเทิง (Variety Entertainment) ที่เน้นการพูดคุยให้ความบันเทิงแก่ผู้ฟังเป็นหลัก และเป็นรายการสนทนาที่ผสมผสานรูปแบบของรายการประเภทต่าง ๆ ได้แก่ รูปแบบรายการสนทนา, รูปแบบรายการสัมภาษณ์, รูปแบบของการอภิปราย และมีรูปแบบรายการประเภทอื่น ๆ อีก ได้แก่ เพลงล้อเลียน, สรุปข่าว, สารคดีบันเทิง, เกมส์และตอบปัญหา, สัมภาษณ์นอกระบบ, Phone in เป็นต้น

1.2 รูปแบบการนำเสนอ

ผู้ดำเนินรายการ

รายการถามมาซิ...โดน นั้น เป็นรายการปกิณกะบันเทิงที่มีผู้ดำเนินรายการ เป็นทีม โดยจะมีผู้ดำเนินรายการหลัก ซึ่งในปัจจุบัน คือ ผู้วิจัย (กิตติพัฒน์ ลิ้มพะสุต) และ คุณ ทรงพล พงษ์สร้อยเพชร ซึ่งนับตั้งแต่ปี 2534 ซึ่งเป็นช่วงเริ่มต้นรายการถามมาซิ...โดนนั้น รายการได้มีการปรับเปลี่ยนตัวผู้ดำเนินมาแล้วหลายท่าน แต่ผู้ดำเนินรายการหลักยังคงเป็นผู้วิจัย นอกจากนี้ยังมีผู้ดำเนินรายการรับเชิญ ซึ่งจะมาร่วมดำเนินรายการในช่วงต่าง ๆ ของแต่ละวัน ซึ่งรูปแบบการดำเนินรายการนั้นจะเป็นการออกอากาศสด เพื่อสามารถสนทนากับผู้ฟังในลักษณะ Interactive โดยการดำเนินรายการของผู้ดำเนินรายการจะเป็นลักษณะ Stage Show คือ ผู้ดำเนินรายการจะทำการนำเข้าสู่ช่วงต่าง ๆ ของรายการเหมือนพิธีกรนำเข้าการแสดงต่าง ๆ บนเวที

ภาษาที่ใช้ในรายการ

สำหรับการใช้ภาษาในรายการถามมาซิ...โดนเป็นการใช้ภาษาในระดับสนทนา คือ เป็นการพูดคุยแบบไม่เป็นทางการ แต่จะไม่ใช้คำหยาบคายหรือคำไม่สุภาพในรายการ

ลีลาการพูด

ลีลาการพูด หรือ การดำเนินรายการของผู้ดำเนินรายการแต่ละท่านนั้น จะมีเอกลักษณ์ เฉพาะตัวแตกต่างกันไป แต่สิ่งที่ผู้ดำเนินรายการนับตั้งแต่อดีต จนถึงปัจจุบันมีเหมือนกัน คือ การดำเนินรายการแบบสนุกสนาน และสร้างเสียงหัวเราะให้กับผู้ฟัง โดยการใช้มุขตลก การหยอกล้อ ระหว่างทีมผู้ดำเนินรายการด้วยกัน และ กับผู้ฟังรายการที่โทรศัพท์เข้ามาร่วมพูดคุย

เพลงประกอบ

เนื่องจากรายการถามมาซิ...โดน เป็นรายการที่เน้นการพูดคุยเป็นหลัก ดังนั้น จึงไม่ค่อยเน้นการใช้เพลงประกอบมากนัก แต่ถึงอย่างไรก็ตาม เพลงประกอบในรายการก็นับว่า เป็นส่วนที่ช่วยสร้างสีสันให้กับรายการได้พอสมควร ซึ่งการใช้เพลงประกอบในรายการได้แก่ เพลงประจำรายการ , เพลงคั่นรายการ , เพลงประกอบอื่น ๆ

สปอต

สปอตในรายการถามมาซิ...โดน มีทั้งหมด 3 แบบ คือ สปอตเปิดรายการ สปอตโปรโมท และสปอตโฆษณา ซึ่งสปอตต่าง ๆ ที่รายการถามมาซิ...โดน ผลิตขึ้นมาจะมีความสนุกสนาน และจะมีการหยิบเรื่องราวที่เกิดขึ้นในขณะนั้นมาล้อเลียน

จิงเกิ้ล

จิงเกิ้ลในรายการถามมาซิ...โดน มีทั้งหมด 2 แบบ คือ จิงเกิ้ลรายการถามมาซิ...โดน และจิงเกิ้ลช่วงต่าง ๆ ของรายการ ซึ่งแต่แบบก็มีหน้าที่และลักษณะที่แตกต่างกัน และลักษณะอารมณ์ของจิงเกิ้ลของรายการจะเป็นในเชิงสนุกสนานเป็นหลัก

เสียงประกอบ

เสียงประกอบในรายการถามมาซิ...โดน แบ่งออกเป็น 3 ชนิด คือ Real , Surreal และ Actuality โดยเสียงประกอบที่ใช้ในรายการนั้น นอกจากจะมีเพื่อช่วยในการสร้างจินตภาพให้เกิดขึ้นในใจของผู้ฟังแล้ว ยังมีส่วนในการสร้างอารมณ์ขันให้กับผู้ฟังรายการด้วย โดยการใช้เสียงประกอบเพื่อสร้างอารมณ์ขันนั้น จะเกิดจากการใช้เสียงประกอบเพื่อรับมุขของผู้ดำเนินรายการ ซึ่งการนำเสียงประกอบมาใช้ในลักษณะนี้จะเป็นการช่วยเน้นมุขของผู้ดำเนินรายการให้มีความเด่นชัดมากขึ้น นอกจากนี้การใช้เสียงประกอบที่เป็นเสียงสังเคราะห์แปลก ๆ ที่ฟังแล้วรู้สึกขบขัน ก็มีการนำมาใช้ในรายการด้วย และในส่วนของทางเลือกใช้เสียงประกอบนั้นก็จะต้องเลือกให้มีความสอดคล้องหรือใกล้เคียงกับเนื้อหาที่ผู้ดำเนินรายการกำลังสนทนาอยู่ในขณะนั้น เช่น การเลือกใช้เสียงชักโครกเพื่อเป็นการวางสายผู้ฟัง หรือ การเลือกใช้เสียงออกเพื่อเป็นสัญญาณว่ามีคนโทรเข้ามาในรายการ

1.3 โครงสร้างของรายการ

รายการถามมาซิ...โดน ได้แบ่งช่วงเวลาการจัดรายการในปัจจุบันออกเป็นช่วงต่าง ๆ ทั้งหมด 4 ช่วง โดย ช่วงเวลาที่ 1 ประกอบด้วย จิงเกิ้ล และ สปอตเปิดรายการ Spot Break I ช่วงแนะนำ “เนื้อหารายการประจำวัน” ช่วง “ข่าวย่อ” และ ช่วงคำคม คำใคร ช่วงเวลาที่ 2 ประกอบด้วย Spot Break II ช่วง “ถามโดน Square Very Big Idea” ช่วงเวลาที่ 3 ประกอบด้วย ข่าว Spot Break III ช่วง Special Talk หรือ ช่วง “Big Four

Program” และ ช่วงเวลาที่ 4 ประกอบด้วย Spot Break IV ช่วง “Mouth to Mouth Super Dict” ช่วง “Question M”

2. เนื้อหาของรายการถามมาซิอะ..โดน

ในส่วนของเนื้อหาวิทยากรนั้นพบว่า ส่วนสำคัญคือการคัดเลือกเนื้อหา โดยยึดจากสิ่งใกล้ตัวที่มีผลกระทบต่อคนส่วนมาก ทั้งที่เป็นเรื่องราวที่ถูกมองข้ามหรือได้รับความสนใจ โดยผู้ดำเนินรายการจะคัดเลือกประเด็นที่นำมาพูดคุยในเชิงขบขันได้ โดยไม่กระทบกับความรู้สึกทางด้านลบของผู้ฟัง และนำมาเปลี่ยนมุมมองใหม่พร้อมทั้งสอดแทรกมุขตลกเพื่อเกิดความสนุกสนานยิ่งขึ้น

2.1 ประเภทของเนื้อหา

เนื้อหาด้านความบันเทิง ได้แก่ ช่วง “แปลเพลงไทยเป็นภาษาไทย” และ ช่วง “Candid Radio”

เนื้อหาด้านสาระความรู้ และ ข้อคิด ได้แก่ เนื้อหาด้านสาระความรู้ และ ข้อคิด ได้แก่ ช่วง “Question M” และ ช่วง “คำคม คำใคร”

เนื้อหาด้านสาระความบันเทิง ได้แก่ ช่วง “ข่าวย่า”, ช่วง “ถามโดน Square Very Big Idea”, ช่วง “Specail Talk”, ช่วง “ถามโดนตะลุยก”, ช่วง “Rap Report” และ ช่วง “Mouth to Mouth Super Dict”

3. เอกลักษณะและเทคนิคเฉพาะตัวในการสร้างอารมณ์ขันของผู้ดำเนินรายการ

วิธีการคัดเลือกผู้ดำเนินรายการ จะพิจารณาจากสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ ความเป็นคนที่มีนิสัยสนุกสนาน มองโลกในแง่ดี และมีปฏิภาณไหวพริบ สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ในการคัดเลือกผู้ดำเนินรายการยังต้องคำนึงถึงการมีคุณสมบัติที่เหมาะสม มีความสนใจข่าวสารบ้านเมืองและเรื่องราวต่าง ๆ และชวนขบขาคความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ

การเตรียมตัวในการจัดรายการ

คุณทรงพล พงษ์สร้อยเพชร กล่าวว่า ก่อนการจัดรายการคุณทรงพลจะมีการเตรียมความพร้อมใน 2 ด้าน คือ ประการแรกการเตรียมในเรื่องข้อมูลที่จะนำมาพูดคุยและการเตรียมตัวทางด้านร่างกายและจิตใจให้พร้อม

คุณภพล ทองพลับกล่าวว่า สิ่งที่สำคัญที่สุดในการเตรียมตัวก่อนการจัดรายการ คือ การเตรียมจิตใจ ให้รู้สึกสนุก,ผ่อนคลาย และพร้อมสำหรับการจัดรายการ

คุณสุรศักดิ์ วงษ์ไทย กล่าวว่า สิ่งที่สำคัญการเตรียมอารมณ์ให้พร้อม เพราะถ้าอารมณ์ดี ไม่มีความกังวลใด ๆ มุขตลกหรืออารมณ์ขันก็จะเกิดตามมาเอง

การใช้ภาษาและลีลาการพูดในรายการ

สำหรับการใช้ภาษาและลีลาการพูดในรายการของผู้ดำเนินรายการแต่ละท่านนั้น จากการ สัมภาษณ์ผู้ดำเนินรายการทั้ง 3 ท่าน พบว่า สิ่งที่คุณดำเนินรายการทั้ง 3 ท่าน กล่าวเหมือนกัน คือ เนื่องจากโทนรายการเป็นรายการสนทนาที่เน้นความสนุกสนานและให้ความบันเทิงอยู่แล้ว ภาษาและลีลาการพูดของผู้ดำเนินรายการจึงเป็นการใช้ภาษาแบบพูดคุยสนทนาทั่วไป และเป็น การพูดคุยแบบตรงไปตรงมา แต่จะไม่มีไม่มีการใช้ภาษาหยาบคายหรือคำไม่เหมาะสมในการออก อากาศ

การสร้างสรรครายการและวิธีการนำเสนออารมณ์ขันในรายการ

ลักษณะโดดเด่นที่สุดของรายการถามมาซิ...โดน คือ การใช้เสียงประกอบที่ช่วย จินตนาการทางเสียงให้กับผู้ฟัง และ อารมณ์ขันที่มีอยู่ตลอดทั้งรายการ

1. การสร้างสรรครายการโดยใช้จินตนาการทางเสียง

รายการถามมาซิ...โดน มีการใช้เสียงประกอบอย่างมากมาเพื่อเป็นการสร้างจินต ภาพในเกิดขึ้นในใจของผู้ฟังรายการ โดยเสียงประกอบที่ทางรายการใช้นั้นก็มีความหลากหลาย และมีลักษณะการใช้ในการเป็นสัญลักษณ์แทนบางสิ่งบางอย่างหรือใช้ให้สอดคล้อง

กับเนื้อหา และใช้เพื่อรับชมผู้ดำเนินรายการ ซึ่งการใช้เสียงประกอบในลักษณะดังกล่าวช่วยทำให้ผู้ฟังรู้สึกได้ถึงจินตนาการทางเสียงเป็นอย่างดี

2. วิธีการนำเสนออารมณ์ชั้นในรายการ

การนำเสนออารมณ์ชั้นในรายการถามมาซิอะ...โดน นั้นมี 2 ลักษณะ คือ การสร้างอารมณ์ชั้นจากผู้ดำเนินรายการ และ การสร้างอารมณ์จากเสียงประกอบในรายการ

2.1 การสร้างอารมณ์ชั้นจากผู้ดำเนินรายการ

คุณทรงพล มองว่า อารมณ์ชั้นไม่มีเทคนิคเฉพาะเจาะจง แต่อารมณ์ชั้นเกิดจากการมองสิ่งรอบตัวในแง่ดี มองในแง่สนุกสนานได้บ้าง คือ บางครั้งเราจะต้องมองเรื่องที่ซีเรียสในมุมมองที่แตกต่างออกไปเป็นเรื่องสนุกสนานได้บ้าง นำประเด็นเล็กๆน้อยๆมาหยอกล้อให้เป็นเรื่องตลกได้

คุณกพล กล่าวว่า สิ่งสำคัญก็คือ การเตรียมใจให้พร้อม เพราะโดยพื้นฐานแล้ว คุณกพล เป็นคนที่สนุกสนานอยู่แล้ว จึงไม่ต้องมีเทคนิคอะไรเป็นพิเศษ เหมือนกับเป็นนิสัยที่มีอยู่ในตัวอยู่แล้วนั่นเอง รวมทั้งความสนิทในทีมผู้ดำเนินรายการด้วย

คุณสุรศักดิ์ กล่าวว่า อารมณ์ก่อนการจัดรายการเป็นสิ่งสำคัญ ถ้าอารมณ์ทุกอย่างก็จะดีตามไปด้วย โดยส่วนใหญ่แล้วจะเป็นการสร้างอารมณ์ชั้นไปตามสถานการณ์ระหว่างการจัดรายการ โดยดูว่าทีมผู้ดำเนินรายการหรือผู้ฟังส่งมุขหรือประเด็นอะไรมาเราก็จะโต้ตอบไปตามสถานการณ์

2.2 การสร้างอารมณ์ชั้นจากเสียงประกอบในรายการ

การสร้างอารมณ์ชั้นจากเสียงประกอบในรายการ ได้แก่ การสร้างอารมณ์ชั้นจากสปอตในรายการ (Promotional spot) และ จากเสียงประกอบ (Sound Effect) รวมถึง จังหวะต่าง ๆ (jingle)

สำหรับเทคนิคต่าง ๆ ในการนำเสนออารมณ์ขันให้กับผู้ฟังนั้น อาจจะต้องใช้เทคนิคแบบใดแบบหนึ่ง หรือหลายแบบผสมผสานกันในสัดส่วนที่เหมาะสม ทั้งจังหวะและเวลา พร้อมไปกับการใส่เสียงประกอบต่าง ๆ เพื่อให้เกิดอารมณ์ขันร่วมกัน พร้อมกันนั้นยังจะต้องมีการสร้างสรรค์ความคิดใหม่นำเสนอต่อผู้ฟัง เพื่อไม่ให้เกิดความรู้สึกซ้ำซากจำเจอีกด้วย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อภิปรายผล

ในการอภิปรายผลการวิจัยเรื่อง “การนำอารมณ์ขันมาใช้ในรายการวิทยุประเภท ปกติกะบันเทิง รายการถามมาซิจ๊ะ..โดน” ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งการอภิปรายออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์รูปแบบและเนื้อหาของรายการวิทยุประเภทปกติกะบันเทิงของรายการ ถามมาซิจ๊ะ..โดน และส่วนที่ 2 เทคนิคและวิธีการนำเสนออารมณ์ขันในรายการวิทยุประเภทปกติกะบันเทิงของรายการถามมาซิจ๊ะ..โดน ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์รูปแบบและเนื้อหาของรายการวิทยุประเภทปกติกะบันเทิงของรายการ ถามมาซิจ๊ะ..โดน

จากวิเคราะห์รูปแบบและเนื้อหาของรายการถามมาซิจ๊ะ..โดนตามแนวคิดของการผลิตรายการวิทยุ นั้น รายการถามมาซิจ๊ะ..โดน นั้นเป็นรูปแบบรายการปกติกะบันเทิงที่มุ่งเน้นการให้ความบันเทิงเป็นหลัก และภาพลักษณ์ของรายการก็เป็นเช่นนั้น ซึ่งในอดีตนั้นเคยมีผู้ฟังหลายท่านรวมทั้งผู้ที่อยู่ในแวดวงวิทยุ มองว่า รายการถามมาซิจ๊ะ..โดน เป็นรายการที่ไร้สาระ แต่ในขณะเดียวกัน ถ้าวิเคราะห์ลึกลงไปถึงเนื้อหาของรายการที่แท้จริงนั้น รายการถามมาซิจ๊ะ..โดนได้สอดแทรกเนื้อหาสาระ ความรู้ และข้อคิดในหลาย ๆ ช่วงของรายการ โดยผสมผสานระหว่างรูปแบบรายการที่มีการสัมภาษณ์, การสนทนา การอภิปราย Phone in สัมภาษณ์นอกสถานที่ เกมส์และตอบปัญหา เพลงล้อเลียน สารคดีบันเทิง สรุปรข่าว เป็นต้น เข้าด้วยกัน

ผลการวิจัยพบว่า การสร้างอารมณ์ขันเพื่อให้เกิดในรายการวิทยุประเภทปกติกะบันเทิงนั้น จินตนาการทางเสียงเป็นส่วนสำคัญในการสร้างบรรยากาศและอารมณ์ร่วมของผู้ฟัง อีกทั้งการคัดเลือกเนื้อหา แล้วนำมาสร้างมุมมองใหม่ในการนำเสนอ ด้วยลีลาการพูด การใช้ภาษา ของผู้ดำเนินรายการ ตลอดจนจังหวะประกอบ โดยทั้งหมดนี้ จะต้องนำมาประกอบกัน ในสัดส่วนและช่วงเวลาที่เหมาะสมลงตัว

ในด้านของรูปแบบการนำเสนอ ของรายการถามมาซิจ๊ะ..โดน ทั้งด้านผู้ดำเนินรายการ, การใช้ภาษา, ลีลาการพูด และการใช้เสียงประกอบในรายการนั้น

- **ทีมผู้ดำเนินรายการ** ของรายการถามมาซิ...โดน ถือว่าเป็นหัวใจหลักของการดำเนินรายการ เนื่องจากรูปแบบรายการที่เป็นรายการสนทนาและออกอากาศสด ผู้ดำเนินรายการจึงต้องอาศัยความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า รวมถึงความพร้อมในด้านร่างกายและจิตใจอย่างสูง เนื่องจากรายการเป็นรายการบันทึกที่ตรงต่อใจทำให้ความสดและเสียงหัวเราะกับผู้ฟัง ดังนั้น ถ้าร่างกายและจิตใจไม่พร้อมแล้ว ก็เป็นการยากที่จะดำเนินรายการได้

ปัจจัยประการหนึ่งที่ทำให้รายการถามมาซิ...โดน ได้รับความนิยมและสามารถสร้างเสียงหัวเราะให้กับผู้ฟังได้ ก็คือ การดำเนินรายการอย่างเรียกได้ว่า “เข้าขา” กันของทีมผู้ดำเนินรายการ เพราะนับตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันเป็นต้นมา ทีมผู้ดำเนินรายการนั้น จะมีความสนิทสนม คือ เป็นเพื่อนกันมาก่อน ดังนั้น จึงทำให้เวลาที่มาร่วมกันจัดรายการ จึงเหมือนกับมาร่วมพูดคุยกันในหมู่เพื่อน และได้แลกเปลี่ยนทัศนคติร่วมกันกับผู้อื่น ซึ่งก็คือ ผู้ฟังนั่นเอง จึงทำให้การดำเนินรายการเป็นไปอย่างราบรื่นและผสมกลมกลืนกันได้ดี โดยเฉพาะในช่วงแรกของการจัดรายการนั้น ผู้ดำเนินรายการแต่ละท่านนั้น มักจะมาด้วยใจที่อยากจะมาเจอเพื่อนฝูงและอาจไม่ได้มองว่าเป็นภาระหน้าที่ ที่จะต้องมาจัดรายการ ซึ่งอาจเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้รายการถามมาซิ...โดนอยู่ได้จนมาถึงปัจจุบันนี้

- **การใช้ภาษาและลีลาการพูด** เมื่อพิจารณาตามแนวคิดของการผลิตรายการวิทยุ (จุมพล รอดคำดี, 2525) ที่กล่าวไว้ว่า การใช้ภาษาต้องให้เหมาะสมกับวัยและระดับการศึกษา และภาษาพูดควรเข้าใจง่าย ใช้ประโยคสั้น ๆ กระชับรัดกุมเหมาะสมกับสภาพของการฟังวิทยุของผู้ฟังทั่วไป ซึ่งเพื่อพิจารณาถึงการใช้ภาษาของทีมผู้ดำเนินรายการของรายการถามมาซิ...โดน นั้น จะมีการใช้ภาษาที่เป็นกันเองกับผู้ฟัง และพิจารณาถึงผู้ฟังแต่ละวัยเป็นหลัก โดยเลือกใช้สรรพนามและภาษาให้เหมาะสม ซึ่งโดยส่วนใหญ่ผู้ฟังจะเป็นกลุ่มวัยรุ่นตั้งแต่ระดับมัธยมปลายจนถึงระดับมหาวิทยาลัย และ วัยทำงานในช่วงต้น ดังนั้นการใช้ภาษาจึงมีความเป็นกันเองเหมือนที่คุยกับน้อง ซึ่งบางครั้ง การให้ความเป็นกันเอง ก็อาจจะทำให้ผู้ฟังลืมนิดว่าเป็นการออกอากาศสู่สาธารณชน ทำให้เกิดคำพูดไม่เหมาะสมได้ ผู้ดำเนินรายการจึงจำเป็นที่จะต้องระมัดระวังตรงจุดนี้เป็นพิเศษ โดยเฉพาะในทีมผู้ดำเนินรายการเองก็จะมีภาวะการใช้คำพูดที่ไม่สุภาพหรือล่อแหลมที่ไม่สามารถออกอากาศด้วย

สำหรับลีลาการพูดหรือการดำเนินรายการนั้น ตามแนวความคิดผลิตรายการวิทยุ กล่าวว่า “ การพูดทางวิทยุต้องพูดอย่างเป็นกันเอง มีลีลาการพูดเป็นแบบฉบับของตนเอง เพื่อให้จะให้กับบรรยากาศของกลุ่มเป้าหมาย การใช้สำนวนโวหารต่าง ๆ ควบจะเป็นสำนวนที่ใช้อยู่ในหมู่ผู้ฟังกลุ่มเป้าหมาย หรือเป็นสำนวนที่กลุ่มผู้ฟังสามารถเข้าใจได้ แต่ไม่ใช่สำนวนหยาบคาย คำพูดสองแง่สองง่ามและน้ำเสียงแสดงความจริงใจและเป็นมิตร.....” ซึ่งสอดคล้องกับ ลีลาการพูดของ ทีมผู้ดำเนินรายการถามมาซิจ๊ะ..โดน ซึ่งแต่ละท่านนั้นจะมีแบบฉบับของตนเอง และในการพูดคุยนั้นก็จะใช้ความเป็นกันเองกับผู้ฟัง เหมือนพี่น้อง หรือเพื่อน และไม่มีการใช้สำนวนสองแง่สองง่ามหรือหยาบคายในรายการด้วย

- เพลงประกอบและเสียงประกอบ จุมพล รอดคำดี (2525) ได้กล่าวถึง เพลงประกอบและเสียงประกอบในรายการวิทยุ ว่าเป็นส่วนสำคัญอีกประการหนึ่งที่จะทำให้รายการน่าฟังและผ่อนคลายความตึงเครียดในรายการ ซึ่งในรายการถามมาซิจ๊ะ..โดน นั้น แม้จะไม่ได้เป็นรายการเพลง แต่มีการใช้เพลงเป็นส่วนประกอบในหลาย ๆ ช่วงของรายการ ซึ่งที่โดดเด่น คือ เพลงประจำรายการที่มีความแปลกไม่เหมือนที่ใด คือ การใช้เพลงจากโฆษณาถ่านไฟฉายตราคบ เป็นเสมือนสัญลักษณ์ของรายการ

ส่วนประกอบสำคัญที่รายการถามมาซิจ๊ะ..โดนขาดไม่ได้คือ เสียงประกอบ ทั้ง จิ้งกั๊ก สปอต และ Sound Effect ซึ่งเป็นส่วนที่สร้างสีสันในรายการ รายการถามมาซิจ๊ะ..โดนนั้น นับว่าโดดเด่นในการใช้เสียงประกอบซึ่งทีมผู้ผลิต ต้องการให้รายการมีสีสันมากกว่าการพูดคุยสนทนาในแบบทั่วไปเท่านั้น จึงได้มีการนำเอาเสียงประกอบเหล่านี้ เข้าเพิ่มสีสันในรายการด้วย

ส่วนที่ 2 เทคนิคและวิธีการนำเสนออารมณ์ขันในรายการวิทยุประเภทปกิณกะบันเทิงของรายการถามมาซิจ๊ะ..โดน

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนำอารมณ์ขันมาใช้ในรายการวิทยุ นั้น ยังไม่มีผู้ที่ได้ศึกษาไว้โดยตรง โดยงานวิจัยที่เกี่ยวข้องส่วนใหญ่ นั้น จะเป็นการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาการนำเสนออารมณ์ขันในสื่ออื่น ๆ ซึ่งมีความสอดคล้องและแตกต่างจากการศึกษาเทคนิคและวิธีการนำเสนออารมณ์ขันของรายการถามมาซิจ๊ะ..โดน ดังนี้

- เมธา เสรีนางศ์ (2539) ได้ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์รูปแบบ เนื้อหา และกลวิธี การนำเสนอขมขลของรายการโทรทัศน์และวิดีโอเทป พบว่า ในส่วนของกลวิธีการนำเสนอขมขลกลนั้น เป็นการเล่นตลกกับเรื่องในชีวิตประจำวัน กลไกของชีวิต ภาษา ความรู้สึก และสามัญสำนึก ซึ่งสอดคล้องกับ การนำเสนออารมณ์ขันของรายการถามมาซิจ๊ะ..โดนในเรื่องของ การสร้างอารมณ์ขันจากการเปรียบเทียบ การเล่นและความหมาย ซึ่งก็คือ ในเรื่องของภาษานั้น เอง

- พรรณทิพา อุปลวรรณ (2540) ได้ศึกษาเรื่อง “กลยุทธ์การใช้อารมณ์ขันในการโฆษณาทางโทรทัศน์” ซึ่งผลการวิจัยพบว่า กลยุทธ์การใช้อารมณ์ขันที่นำมาใช้ในภาพยนตร์โทรทัศน์สามารถแบ่งได้เป็น 3 กลุ่มด้วยกันคือ กลุ่มแรกเป็นกลุ่มที่นำมาใช้มากที่สุด ได้แก่ ตลกจากตัวละคร ตลกจากกลไกของโครงเรื่อง และตลกล้อเลียนเสียดสี กลุ่มที่สองเป็นกลุ่มกลยุทธ์ที่นำมาใช้ในระดัปลานกลาง ได้แก่ตลกจากภาษา ตลกจากหักมุม และตลกจากไหวพริบ ซึ่งสอดคล้องกับ การนำเสนออารมณ์ขันในรายการถามมาซิจ๊ะ..โดน ที่เป็นการการสร้างอารมณ์ขันจากการล้อเลียนเสียดสีมากที่สุด ส่วนรองลงมา คือ การสร้างอารมณ์ขันจากภาษา

นอกจากนั้น เมื่อพิจารณาถึง สาเหตุที่ทำให้รายการวิทยุประเภทปิกนกะบันเทิงอย่างรายการถามมาซิจ๊ะ..โดน ซึ่งมีการนำเอาอารมณ์ขันมาใช้ในรายการนั้น เป็นรายการที่สามารถยืนหยัดมาได้กว่า 9 ปีแล้วนั้น อาจอธิบายจากการวิจัยของ Jerry Paimer (1994) ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องตลกในงานที่ชื่อว่า Taking Humour Seriously ที่จะสรุปว่า อารมณ์ขันนั้นถูกนำมาใช้ในหลากหลายทาง และหลากหลายสภาพแวดล้อม ด้วยเหตุผลนี้เองจึงกล่าวได้ว่า บทบาทหน้าที่ของอารมณ์ขันนี้มีอยู่ เช่น เป็นสิ่งปลดปล่อยความกดดันบางอย่างในสังคม หรือในบางครั้งอารมณ์ขันก็ยังถูกใช้เป็นเครื่องมือเชื่อมโยงไปสู่ public agenda หรือเรื่องราวที่อยู่ในความสนใจของสาธารณะชนด้วย นอกจากนี้ Wanzer, M. Boot-Butterfield and S. Boot-Butterfield (Communication Quarterly, 1995) “คนที่มีอารมณ์ขัน” (The Funny People: A Source Orientation to the Communication of Humour) ในฐานะผู้ส่งสารที่มีอารมณ์ขัน ส่งผลกระทบต่อการใช้สื่อสาร พบว่าอารมณ์ขันมีความสัมพันธ์กับการสื่อสารอย่างลึกซึ้งซึ่งอารมณ์ขันทำให้เกิดความประทับใจที่ดีต่อผู้สื่อสาร ช่วยในการปรับตัวของผู้สื่อสาร และทำให้มีกลวิธีการสื่อสารกว้างขึ้น ซึ่งอารมณ์ขันเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างความบันเทิงในสื่อมวลชนมานานแล้ว

ซึ่งจะเห็นได้ว่า อารมณ์ขันเป็นการปลดปล่อยและผ่อนคลายความตึงเครียดจากชีวิตประจำวัน ดังนั้น บุคคลจึงแสวงหาช่องทางในการรับสิ่งที่เรียกว่า เป็นอารมณ์ขันจากสื่อ ๗ ซึ่งสื่อวิทยุ นั้น ถือได้ว่า เป็นสื่อที่เข้าถึงบุคคลได้มากที่สุด ดังนั้นรายการถามมาซิ...โดนซึ่งมีการนำเสนออารมณ์ขันในรูปแบบของรายการปกิณกะบันเทิงทางวิทยุ นั้น จึงเป็นสื่อที่เป็นช่องทางในการปลดปล่อยและผ่อนคลายความตึงเครียดในชีวิตประจำวัน และเนื่องจากรายการในรูปแบบนี้มีไม่มากนัก เนื่องจากข้อจำกัดในหลายประการจึงเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้รายการถามมาซิ...โดนสามารถสร้างความบันเทิงและเสียงหัวเราะให้กับผู้ฟังได้จนถึงปัจจุบัน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

เนื่องจากการวิจัยในครั้งนี้ทำเป็น เพื่อให้เข้าใจถึงรูปแบบและเนื้อหาของรายการและเทคนิควิธีการนำเสนออารมณ์ขันในรายการวิทยุประเภทปกิณกะบันเทิงของรายการ “ถามมาซิ...โดน” ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่า ในการศึกษาวิจัยในครั้งต่อไปควรมีการศึกษาเพิ่มในประเด็นต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ควรมีการศึกษารูปแบบและเนื้อหาของรายการ เทคนิคและวิธีการนำเสนออารมณ์ขันในรายการวิทยุประเภทปกิณกะบันเทิงของรายการอื่น ๆ พร้อมทั้งทำการเปรียบเทียบกับรายการ “ถามมาซิ...โดน” เพื่อให้เห็นถึงความเหมือนหรือแตกต่าง ระหว่างรายการประเภทเดียวกัน

2. ปัจจุบันรายการวิทยุบันเทิงในประเทศไทยมีอยู่หลายรายการ แต่มีเพียงไม่กี่รายการเท่านั้นที่มีอายุเวลาการดำเนินงานมาเป็นเวลานานเช่นรายการ “ถามมาซิ...โดน” ดังนั้นจึงควรศึกษาเพิ่มเติมถึงปัจจัยที่ทำให้รายการ “ถามมาซิ...โดน” ประสบความสำเร็จและเป็นที่ยอมรับของผู้ฟังรายการได้จนถึงปัจจุบัน.

3. เนื่องจากการวิจัยในครั้งนี้มุ่งศึกษาเพียงรูปแบบและเนื้อหาของรายการและเทคนิคและวิธีการนำเสนออารมณ์ขันในรายการวิทยุประเภทปกิณกะบันเทิงเท่านั้น ดังนั้นเพื่อความสมบูรณ์ทางด้านการสื่อสารมวลชน จึงควรศึกษาเพิ่มเติมในประเด็นของผู้ฟังที่มีต่อรายการวิทยุประเภทปกิณกะบันเทิง หรือ ต่อรายการถามมาซิ...โดน